

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Παντού μεγάλη τάξις, γαλήνη κι' ησυχία,
Θεάματα ωραία, αλέγγρα μουσική...

Λες κι' έγινε ο τόπος αυτός μιὰ ἁρμονία,
Κι' οὔτε παρὰ δὲν δίνει γιὰ τὴν πολιτική.
'Αλλ' ὅχι, μέσ' στὰ γλέντια καὶ 'στῆς χαρᾶς τὴν ὥρα
Νομίζεις τὴν καρδιά μας πὼς κἀτι τι τραβᾷ,
Κι' ἀφίνοντας 'στὴν πάντα τὰ μπράβο, μπιζ καὶ φόρα
Φοροῦμε 'στὸ κεφάλι τὴ σκούφια μας στραβά,
Καὶ ῥίχνουμ' ἓνα μάτι 'στὰ νέα τοῦ Χαδᾶ.

Τῶν Ἀγγλῶν ἡ βαρβάτη βασίλισσα ἐκείνη
Εἰς τὴν βουλή τῶν Λόρδων ἐφώναξε μὲ τόνον,
Πὼς γιὰ νὰ βασιλέψῃ 'στὸν κόσμον ἡ εἰρήνη,
Πρέπει ἐμεῖς νὰ πᾶμε 'στὸ χῶμα τῶν προγόνων.
Αὐτὰ ἀκοῦμε κι' ἄλλα καὶ λέμε μὲ ραχάτι,
'Αφοῦ καὶ οἱ Ἑγγλέζοι 'ξεσπάθωσαν γιὰ 'μᾶς,
Ὡς κόψουνε οἱ Τούρκοι τὸ τόσο των γεινᾶτι,
Καὶ 'στῶν Ῥωμῶν τὸ ἔθνος θάλλθῃ σὰν λουκουμάς
Κι' ὁ Πηνειὸς ἀκόμη κι' ὅλος ὁ Καραμᾶς.

Πηγαίνει καὶ ὁ Γκῶσεν 'στὴν Πόλι θυμωμένος,
Κι' ἀπ' τὴν Ἀθήνα φεύγει ὁ Γάλλος ὁ Τισσώ,
Καὶ τὰ ταξείδια ταῦτα γιὰ τῶν Ῥωμῶν τὸ γένος
Δίῳνα προμαντεύουν μεγάλο καὶ χρυσό.
Γιὰ μᾶς δουλεύουν ἄλλοι, κι' ἐμεῖς ἀκουμπισμένοι
Εἰς τῆς παλαιᾶς μας δάφνης γελοῦμε μοναχοί,
Καὶ λέμε εἰς τοὺς Φράγκους ἀδουλεύετε σεῖς, ξένοι,
Γιὰ τὴ γωνιά μας τούτη τὴν ἔρμη καὶ φτωχή,
Ποῦ ἄλλοτε τὰ φῶτα σὰς τᾶχνε βροχή.

Πατεῖ κι' ὁ βασιλεῖᾶς μας 'στὴ γῆ τῆς Ἑσπερίας,
Καὶ μένει ὁ Τρικούπης γιὰ ἴσκιος βασιλεῖᾶ,
Καὶ Πρόεδρος ἀκόμη μικρῆς Δημοκρατίας,
Κι' ἰδρώνει νύκτα 'μέρα ἀπ' τὴν πολλὴ δουλειᾶ.
Δημοκρατία εἶναι καὶ Σύνταγμα 'στὴ χώρα,
'Ελευθεριὰ μὲ μέτρο εἰς ὅλα κατοικεῖ,
Καὶ εὐχαριστημένοι γελοῦν καὶ παίζουν τώρα
'Απὸ τὸ ἓνα μέρος οἱ συντηρητικοί,
Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο πάλι οἱ δημοκρατικοί.

'Ἦλθε κι' ἀπὸ τὴν Πόλι μιὰ Τούρκισσα ἀφράτη
Μὲ μπόλικους παράδες, μὰ τάχα 'δῶ τί θέλει;
Δὲν 'μπόρεσε κανένας γι' αὐτὴν νὰ μάθῃ κἀτι,
Μὰ ἴσως ὁ Σουλτάνος 'στὸν τόπο μας τὴν στέλλει
Μὲ τὸ πρωθυπουργό μας τὸ ζήτημα νὰ λύσῃ,
Κι' ἂν τοῦτο ὅπου λένε ἐβγῇ ἀληθινὸ,
Χαρὰ εἰς τὸν Τρικούπην, ὅπου θὰ συζητήσῃ
Μὲ τέτοιο διπλωμάτη ἀφράτο καὶ τρανὸ...
'Αχ! ἂς 'μποροῦσα τότε γραφεῖᾶς των νὰ γενῶ!

* Ἀν τοῦτο ἀληθεύῃ, γεῖᾶ σου, κυρία Τούρκα...
Ποῦ κάθесαι, γιὰ 'πές μας γιὰ χάρι τῆς Φατμές,
'Στὸ σπῆτι σου νάλλθουμε χορεύοντας μαζοῦρκα,
Καὶ νὰ σ' ὑποδεχθοῦμε μὲ ζήτω καὶ τιμαῖς.
'Αν Γάλλοι καὶ Ἑγγλέζοι 'στὰ κρύα μᾶς ἀφήσουν,
Σὲ σένα τρέχουμ' ὅλοι, τοῦ Μουχαμέτ Οὐρὶ...
Δὲν θέλουμε οἱ ἄνδρες τὸ ζήτημα νὰ λύσουν,
Γυναῖκα νὰ τὸ λύσῃ πρὶο εὐκολὰ 'μπορεῖ...
'Αμὰν, Χανούμ, ὡς πότε θὰ κάνῃς τὸ βαρὺ;

Souris.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Οἱ ἀθάνατοι τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας φροντίζουν πάν-
τοτε ὅπως ὑπάρχῃ ἰσορροπία μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων
τῶν διαφόρων κλάδων τοῦ ἐπιστήτου. Οὕτως ἅμα πλεονά-
ζουν οἱ ἱστορικοὶ, χηρυσούσης θέσεώς τινος, ἐκλέγουσι τὸν
διάδοχον τοῦ θανόντος ἀθανάτου μεταξὺ τῶν κριτικῶν ἂν
ἡ ἀναλογία εἶναι ὑπὲρ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς πολιτικῆς
εὐγλωττίας, οἱ ποιεῖται ὑποψήφιοι ἔχουν πλείους πιθανότη-
τας ἐπιτυχίας.

Τὴν αὐτὴν τακτικὴν φαίνεται ἀκολουθοῦν καὶ τὸ ἀθάνα-
τον ὑπουργεῖον. Εἶδεν ὅτι μεταξὺ τῆς τάξεως τῶν ὑπαλλή-
λων καθυστέρει ἡ τάξις τῶν ἀμπαδζίδων* διώρισε λοιπὸν
ὑπαλλήλους ἀμπαδζήδες* πλεονασάντων αὐτῶν ἔμενον ἡδι-
κηνμένοι οἱ μπρισιμιδζήδες* ἀμέσως ἀντιπροσώποι των πα-
ρεκάθησαν εἰς τὴν πλουσιάν ὑπαλληλικὴν τράπεζαν* τότε

οἱ γράδες τοῦ Μεσολογγίου ἤγειραν φωνήν* ἀμέσως γὰρ
ῥᾶς ὑπάλληλος. Ἐσχάτως διωρίσθη ἐπὶ τέλους καὶ κλητὴρ
ὑπάλληλος, καθὰ ἡ ἰχνεύμων Πρωτὰ ἀνεκάλυψεν.

Τώρα πληροφούμεθα ὅτι αἱ συντεχνίαι τῶν νυκτεμπόρων,
τῶν μπαλωματῶν καὶ τῶν Κελεπῶνων ἀνεφέρθησαν πρὸς
τὸν πρωθυπουργὸν ἀντιβασίλειᾶ καὶ ἐξαιτοῦνται νὰ διορι-
σθοῦν καὶ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν ὑπάλληλοι.

* Ἀμα ἀνοίξῃ ἡ Βουλὴ καὶ ἀρχίσῃ ὁ πετροπόλεμος με-
ταξὺ τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς
ἀντιπολιτεύσεως, ὁ δεῦτερος θ' ἀρπάσῃ ἀπὸ τὸν περιβόλον
τῆς Βουλῆς μίαν πέτραν καὶ θὰ τὴν ῥίψῃ κατακέφαλα τοῦ
κ. Τρικούπην.

Τρικούπης. Γιατί;

Κουμουνοδούρος. Διώρισε ὑπάλληλον ἓνα μπρισι-
μιδζήν.

Ὁ Τρικούπης ὅστις προνοῶν θὰ ἔχῃ τῆς τσέπαις του γεμάταις λιθάρια, σημαδεύει μ' ἓνα τὴν σιαγόνα τοῦ Κουμουνοῦρου.

Κουμουνοῦρος. Τί σημαίνει αὐτό;

Τρικοῦπης. Εἶχες διωρισμένον ὑπουργικὸν γραμματέα ἓνα γκασοζήν.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ζωηρὸς φοιτητὴς ἔχει γειτόνισταις αἰτινες ὅλαις βασιάζουν κάθε λίγο τὸ κλειδοκύμβαλόν των.

Φίλος του διερχόμενος ἐκεῖθεν, ἐν ᾧ αἱ γειτόνισσαι ἔχασκον εἰς τὸ παράθυρον τὸν ἔρωτά :

— Μελετᾷς, μελετᾷς;

— Ποῦ νὰ μελετήσω; πιάνο ἀπ' ἐδῶ, πιάνο ἀπ' ἐκεῖ, καὶ σ' ὅλ' αὐτὰ δὲν βλέπω νὰ πιάνω τίποτε.

Διηγείτο εἰς ὅτι ἀπὸ πρωίας εἶχεν ἀντλήσει εἰς τοῦ Φίσερ δὲν ξεύρω πόσαι ὀκάδας ζύθου.

— Καὶ κατώρθωσες νὰ στέκησαι σ' τὰ πόδια σου;

— Ἄ! δὲν ἤμουν μεθυσμένος... εἶχαμε ὅμως κι' ἀμάξι.

Προσάγεται ὑπὸ τῆς μητρὸς του εἰς τὸν καθηγητὴν Ἀρεταῖον παιδίον τριετὲς πάσχον ἐκ λίθου.

Ὁ μικρὸς μάγκας τὰς εἶχε μυρισθῇ :

— Κάκα ζατλό!... κάκα!... φωνάζει κρεμώμενον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς μητρὸς.

Ὁ καθηγητὴς θέτει τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ.

— Κάκα! κάκα!... ἐ σέλω πάη ζάολο πατέλα μάνα!...

Ἐλεγεν οἰκογενειακὸς φίλος εἰς τὴν Ἀγαθοπουλίαν :

— Κάτι σὰς βλέπω ἄν παχύτερη· τίποτε γεννητούρια πάλι;

— Ἀμὴ δέ! σοῦ μοιάζω!!!

Ἡ δεσποινὶς Μ. ἐξεθείαζε τὸν ὄνον, ὅστις μετὰ τοσαύτης εὐγενείας καὶ προσοχῆς τὴν εἶχε μεταφέρει ἀπὸ τῆς παραλλας εἰς τὰ Μέγαρα.

— Μὰ ἀφοῦ τόσον σὰς ἐπεριποιήθηκε, δὲν ἐμάθατε καὶ τὸ ὄνομά του;

— Τὸ ἐμάθα.

— Καὶ πῶς τὸν ἔλεγαν;

Ἡ δεσποινὶς μυστικά :

— Γιωργάκη!

Ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἐρωτῶντος.

Γέρων παράλυτος ἔρχεται εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

Ὁ ἱατρός. Ποῖός ἔξεραι εἰς τὰ νειάτα σου τί καταχρήσεις θάκκαμες.

Ὁ Γέρων. Ἄ, ἄ! κύρ γιαντρε, καταχρήσεις τίποτε... ὅμως ἔπερσα ἄν Θεός.

Ὁ γυιὸς τοῦ Ἀγαθοπούλου ἔλεγεν εἰς τὴν ἐρωμένην του.

— Τὸ βράδυ θὰ ἔξαναπεράσω. Ἄν ἔχῃς ἀνοικτὴ τὴν δεξιὰ γρίλλια τοῦ παραθύρου σου θὰ πῇ πῶς εἶσαι μέσα, ἄν ἔχῃς τὴν ἀριστερὰν θὰ πῇ πῶς εἶσαι ἔξω.

Εἰς τὰς 6 τὸ βράδυ περνᾷ.

Καὶ ἡ δύο γρίλλες εἶναι ἀνοικταίς.

— Μπα!... πῶς γίνεται; ἡ μισὴ μέσα κ' ἡ μισὴ ἔξω;..

Καὶ ξύων τὴν κεφαλὴν :

— Ἄ! ἔννοῶσα θᾶναι ἔς τὴν ταράτσα!

Ὁ δεκανεὺς Γιάννης συχνὰ πυκνὰ ἐπεσκέπτετο τὴν φυλακὴν. Τόσον ὅμως τὴν ἐσυνείθισεν ὥστε νύχαριστεῖτο φυλακίζόμενος.

Ὁ διοικητὴς ἐσκέφθη ν' ἀνατρέψῃ τὴν τιμωρίαν. Τώρα ὅταν ὁ Γιάννης κάνει τίποτε τοῦ φωνάζει :

— Δεκανεῦ!

— Παρών!

— Δέκα ἡμερῶν ἄδειαν!

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ.

VII

Sonetto

Ἦν ἤμουν παιδί τρελλό

Ἐκυνηγοῦσα τὰ πουλιά

Κ' εἶχα μανία νὰ χαλῶ

Ὅπου κιᾶν εὔρισκα φωληὰ.

Μὰ κάποτε — ὦ πῶς γελῶ! —

Μιὰ κόρη μὲ χρυσὰ μαλλιά

Μοῦ εἶπε μὲ γλυκεῖα λαλιά

Ἀγάπης λόγια. Τὴν φιλῶ...

Κ' ἔμαθ' ἀγάπη τί θὰ πῇ.

Τὸ χέρι μου νὰ μοῦ κοπῇ

Ἄν σὲ φωληὰ περὶ ἔχῃ ἀπλώσει!

Ἀχ ἂν ἐκεῖνο τὸ φιλῇ

Βγῆκε γιὰ μὲ ξυνὸ πολὺ

Τόσα πουλάκια ἔχει σώσει.

VIII

Sonetto.

Τὸ μάτι μου προχθὲς ἀκολουθοῦσε

Μιὰ πεταλοῦδα, ὅπου πεινασμένη

Μέσα ἔς τὸν κητό μας ἐτριγυροῦσε

Ἀίγη τροφὴ γιὰ ναῦρη ἢ καυμένη.

Ἐδῶ γλυκὰ τ' ἀγριόκλημα φιλοῦσε,

Ἐκεῖ τὴν πασχαλιά τὴν ἀνθισμένην

Ἦ τὰ ρόδα μέλι ὕστερα ζητοῦσε...

Μὰ γιὰ πολὺ ἔς τίποτε δὲν μένει.

Καὶ εἶπα: μὲ τὴν πεταλοῦδα μοιάζω

Πολύ· ὅπως αὐτὴ χίλια λουλούδια,

Χίλιας ἀγάπαις ἔς τὸ λεπτὸ ἀλλάζω.

Μὰ φταίω; Ὅσο καὶ κανεῖς νὰ θέλῃ

Σὲ μιὰ νὰ ψάλλῃ δὲν ἔμπορεῖ τραγούδι·

Ἀχ! ὅλα τὰ κορίτσια ἔχουν μέλι!

Ἀράχνη.